

גיטא לא הוי עד דמטיא למתא מחסיא. וא"ת ואם אינה רוצה שיהא גט עד מתא מחסיא גם כשיגיע למתא מחסיא לא יחא גט דהא אינו מקבלו שם מיד הבעל והוי כמו טלי גט מעל גבי קרקע ואי מיירי כשהבעל עושהו שליח להולכה עד מתא מחסיא ושם הוי שליח לקבלה והא לא חזרה שליחות אכל הבעל וי"ל דמיירי דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטיא התם וחי מטית התם שוי שליח להולכה וקבליה כדאמרי צפ"י שני (לעיל דף כד.) א"ג מצבל ועד מתא מחסיא הוי הכל שליח לקבלה^א והוי כאומר לאשה ה"ז גיטך ולא מתגרשי צו עד לאחר ל' יום. רבינו יצחק צ"ר מאיר:

פסקי ר"ד

הילכך בכל דהו לבד שתרע להבחין בין גיטא דרבר אחר מתגרשת ומישום הכי לא תניא גבי קידושין איהו קונה שידרת לשמור קידושיה כדתיא גבי גט משום דשמיירת הקידושיה היא שמירה יפה ולא הבחנה בעלמא הילכך לא הוצרך לפרשה המפורשת ועומדת היא מתמאה אבל שפירות הגט שאינה אלא הבחנה בעלמא הוצרך לפרש והכי גריס"י גבי צדור וורוקי אגנו ונטולו מתגרשת בקידושי אביה וגבי הפטורות והכריח"ת לביאור והכי גריס ר"ת וה"י ז"ל אבל בעל ה"ג גריס איפכא בהלכות מירון שחיבר גבי צדור וורוקי אגנו ונטולו מהקדשת למירון וגבי הפטורות והכריח"ת בקידושי אביה והכי גריס גם המורה ואינו נ"ל זו הגירסא חדא דיתיר דעת צורך קידושיין במיורישין שהאשה יוצאה לרצונה לפני אינה מתקדשת אלא לרצונה ותו דא"כ ק' ליה לרבא מן הברייתא דבבביתא פורש כל שמחבת בין גיטה ליה אחר דהיינו צדור וורוקי אגנו ונטולו ורבא אמר כפשוטו הגיטו לענות נדרים ונדרות: נדר והקדשן הקדש וכנגדן בקטנה וחלוצה פ"י פנות נדרים היא שנת אחת לפני גדלתו דהיינו כל שנת י"ב לנקבה וכל שנת י"ג לזכר כדמתן בנדה (מת): שגרויה נבדקין ואי יודעין לשם מי נדרו ולשם מי הקדישו נדרותיה נדר והקדשן הקדש והנא כזכרם מיירי דכל ג' מדרת בקטנה מיירי האומר בהו וכנגדן בקטנה והכי נמי בקטנים מיירי דענות נדרים וידהו בני י"ב שנה ויום א' כל שנת י"ג נדרותיה נבדקין וכנגדן בקטנה כשהיא בת י"ב שנים ויום א' היא אשה גמורה וחולצת עיין בערך נ"ו כ"ה ולמחרת כבנטי אביו דהיינו הקרקעות כקטן חביש עד שיחא בן כ': מתנ"י קטנה שאמרה התקבל לי גיטי אינו גט עד שיגיע גט לידה אלא אין לה אב לידה ממש ואם יש לה אב ליה אביה כדפרשי' לעיל שאין די לקטנה קבלה גיטה בתי אביה בלא רשותו: האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר פטול פ"י דהוי קפידא כי הוא חפץ לבוהתה באותו מקום וכיון ששינה דעתו בטל שליחותו. ה"י היא במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר כפי ש"י דלא הוי קפידא כלא מראה מקום הוא לו: האשה שאמרה התקבל לי גיטי במקום פלוני וקבלו לה במקום אחר פטול פ"י דהוי

דהא מראה מקום היא לו. דאמר רבי אלעזר לעיל אשה כיון דלאו צדיקה תליא קביעות מקומה לא הויא קפידא אלא כמראה מקום: לא לריבא. הא דאייטריך למימני אוסר מיד אלא דאיתיה לבעל בזמנה והאי שליח אויל למערב: מהו דסימא. לא תסתר מיד דהא למערב ליתיה לבעל דניחוש דלמא משכח ליה בצורחיה צלחאון מן העיר: מיגס גייס ציה. פוגע צו: ערב לי צהמרים. לסוף אלפיס של תמוס: הא רבנן. דאמרי לעיל גבי דידיה אע"ג דלא צדיקה תליא ולא איכדת לה אמרי' כל מאי י' דאמר איניש לשלוחיה אי שני לאו שלוחיה הוא ה"נ אין עירובו עירוב: מראה מקום הוא לו. צמידי דליכא פקידא ולא איכפת ליה: הא והא רבנן. ואינה נמי לא אמור קפידא אלא גבי אשה דהתם ניחא י"י ליה דתימול ולא צדוקתא אחרתא והכן דמתיימא כאן צבלו עירובו עירוב דלא איכפת ליה והאי דקתני אינו עירוב כגון דיהב ליה חזריה רשות לערוכי מתמרים ידיה ואמר לו האין לשלוחיה ערב לי צתמרים פלוגי' דהכא דהאי קפידא הוא דצגרוגרות דחזריה לית ליה רשותא: צמגדל קא סלקא דליה ליהנה לי עירובי צמגדל צבסוף אלפיס: מאי שנו ומאי של חזירי איכא.

דמקפיד מי מקפיד ההוא חזריה אי מנח ליה צהאי או צהאי: פירי דמגדל צמגדל דקתני לאו לאתנוחיה הוא אלא ערב לי מפירות פלוני שיש לאשתי. לון צו אדס מהו כרת החיובי צו לקרותו לספר הכותב אשה גט: גרסיה. נמי כזר נהגו לקרות גירושין: פסנו איגרס ופנו נה. גם זה לשון הגט שכותבין צו ודן דיהו ליכי מניאכי ספר מירוכין ואיגרס צבוקין י': פטרוה לא אמר לנוס. דלמלא לשון פטור וחובה להקל מעליה חובות שחיבת פרנסה. כל לשון פרנסה שחיבת עשיית צרכיה הוא קונדרי' צלע"ו כמו לפרנסה שמין צבא (כמוצות דף סח.) וכמו מוניאין לפרנסה ואין מוניאין למנווגות (סע דף סט.) הלכך לא ידעינן אי זכרי גט הוא שלא תהא זקוקה ליבס או זכרי מלבוש וכסות הוא: פנימוס. חוקק לא ידעינן אי חק גט אי חק מוון וכסות וכן כראוי: גב' שלוחה. לשון ושלחה מצינו (דברים כד) נקט האי צבדא:

צבוקה. לשון אגרת צבוקין י': סרכוה. לשון מרוכין גירושין: ר' נתן אומר פיערוה דבריו קיימין. לשון גט פטורין כך שמעמי ולי נראה הפוך פטרוה שעל כרחך צלשון זואה הוא כמו שלוחה וכמו דברו י"י שצרו הוא לשון גט י"י פטורין שהוא דגש פיערוה צבלשון זואה הוא רפי כמו אמרו שלחו מכס (פדאשית מז) שמצו מלכסי (שופטים ה) אף פיערוה הוא לשון פטור וחובה דאי

שנא מצבל כדאמרין צבצא צבדא (דף קלח.) והעמתי פני צנתן הבעלי: ודייק צין פיערוה לפטרוה. שמספרין פעמים צלשון ארמי ופעמים צלשון עברי הלכך כי אמר פטרוה לשון גט פטורין הוא שהדגיש וסיפר צלשון ארמי וכי אמר פיערוה סיפר צלשון עברי ואמר לשון פטור וחובה: סנא דידן דבר ארעא דישאל הוא. וכל סיפורו לשון עברי לא דייק צין פטרוה וצין פיערוה (ה) ולא לגט פטורין איכוון דפטורין לשון ארמי הוא תרגום של שלוח: הוילאוה מהו. מי אמרי' לישנא דקרא נקט וילאה מצינו (דברים כד) או דילמא לאו לישנא דקרא הוא צגט לאו לישנא דגישא הוא: הסיוור מהו. לשון מותרת לכל אדם הוא או לשון המרת נדרים או המרת נדרים: פשוטו של חוקק לא ידעינן אי חק גט או חק מוון וכסות וכן כראוי: גב' שלוחה. לשון ושלחה מצינו (דברים כד) נקט האי צבדא:

א"ל. וגם לא הוכיר לו מקום. מוס' הא"ש. שהיו בבית אחר. מוס' צ"מ מנ: ד"ה מי א"ל

דכשומא וגם אין רגילין להקפיד כיון שהכל מין אחד^א הא לא הוי ליה לאסוקי אדעמיה שיהא לאחרים כשות צבינו של ז"י: **מאי** שאו ושאי חבירו איבא. לא צעי לשנויי הא דמיא עירובו עירוב צסמוכין זה לזה והא דמיא אין עירובו עירוב צמרוחקין זה מזה דא"כ אפי' שובן שובן נמי ועוד דמיא ליה לשנויי הכל צמד ונואט:

לשון פטורין היה לו להדיגש פטרוה: רבי נתן דצנלאה הוא. שנתן הבעלי: ודייק צין פיערוה לפטרוה. שמספרין פעמים צלשון ארמי ופעמים צלשון עברי הלכך כי אמר פטרוה לשון גט פטורין הוא שהדגיש וסיפר צלשון ארמי וכי אמר פיערוה סיפר צלשון עברי ואמר לשון פטור וחובה: סנא דידן דבר ארעא דישאל הוא. וכל סיפורו לשון עברי לא דייק צין פטרוה וצין פיערוה (ה) ולא לגט פטורין איכוון דפטורין לשון ארמי הוא תרגום של שלוח: הוילאוה מהו. מי אמרי' לישנא דקרא נקט וילאה מצינו (דברים כד) או דילמא לאו לישנא דקרא הוא צגט לאו לישנא דגישא הוא: הסיוור מהו. לשון מותרת לכל אדם הוא או לשון המרת נדרים או המרת נדרים: פשוטו של חוקק לא ידעינן אי חק גט או חק מוון וכסות וכן כראוי: גב' שלוחה. לשון ושלחה מצינו (דברים כד) נקט האי צבדא:

א"ל. וגם לא הוכיר לו מקום. מוס' הא"ש. שהיו בבית אחר. מוס' צ"מ מנ: ד"ה מי א"ל

א) ל"צ דאיתיה במזרח וא"ל זיל למזרח וקאזיל למערב ס"א מ"ד, ב) צבצוא צבשטימ, רבא, ג) קדושין מה: מט. צ"ב קפ"ה, ד) ו"ב פג"ה, ה) הוא אגן תנן פטרוה לא אמר כלום אמר רבא ס"א וכן צ"ב, ו) צבמ"י, דייק וכל"ל רש"י, ז) גשת עג: וע"ן, ח) לעיל יג: צ"ב קמו: חולין עה: ממתן ל: ונטול יום פ"ד מ"ה, י) ונטויות נה"ל, יא) ס"א דלמרה היא לטוהא, יב) צ"ל נה. רש"י, יג) צ"א ושיב צגרוגרות, יד) וקלמן פ"ה, טו) שבו צל"ב מ"ד, טז) צדפוי"ר פטורין, טז) צ"ל נה. רש"י, יז) אע"ג דלית הלכמא צל"ב מ"ד, יח) ונ"ע מוס' צ"מ מנ: ד"ה מי אמר,

הנהגות הב"ח

ה) רש"י צ"ה מנא דין וכי וצין פטרוה דבבל ענין לאו לגט כ':

לעזי רש"י

קונדרי' י' קונדרי' ד'. ציד, צרכים.

מוסף רש"י

היוצא בקולו. ליהרר (לעיל יא) שמתחייב מיתה לנלכות (ש"ס ע"ג). דאמר כתבו גט לאשתי. כדי שלא יזקק ליבס (לעיל יג). הרי אלו יכתבו וירבנו. דמקור שאז צבול על נפשו לא גמר לנלמיה ומיהו כמנו ופנו חיה דעמיה (שם וכע"ז לקטו עב) דממתת שאז צבול על נפשו לא הספיק לנמור דצרי (כתובות נו). וכע"ז חולין (סז) אף על גב דלא אמר מנן, דעמיה שמתו לא עשאו שלמים אף לגרב, אלא שיהי צבול על נפשו (חולין עח) דמסממא לג' דעמיה מלאמנ כמנו לנלש נמיס קאמה, משום זיוא ליהרר, דלא יסחא ליה דפטול בני י"ב שנה ויום א' והיוצא (חולין ע"ג) בשיירא. למדכי (לעיל יג). הסמוכין. מן חלו (חולין ע"ג) שטיב מרע (לעיל יג). הוסס (כתובות נו). והיינו כמר אומנן דעמא אלף דאמרין לא אמר כמנו אלף למנו, הוילא ומסוכן הוא לא מטיחן לנחק צה (שם) שעמנו שיכמנו וימתו לנפשו את אשמו מן היבס נתכוין (רש"י ב"ב קסח).

מוסף תוספות

א. כי השליח אמר לבעל שכן עשאתה האשה שליח, ואינני רוצה ליהנות בה גם הוא. מוס' הא"ש. ב. [דא"ל רב יוסף בא להלוק על סברת רבה ולומר דרבשו לא קפיד היה ליה לפרושי שעמא אמאי לא קפיד בשלו. מוס' הא"ש. ג. (ש"בא להשמיענו. מוס' הא"ש. ד. שאמר לו המערב אני הערוב לך משלי מן הגרוגרות והלך ועירב בתמרים הוא ליכא קפידא. רש"י. ה. למה יקפיד בכך, כל מה שנתון לו מקבל ממנו. רש"י. ו. שלא היו במקום אחר. מוס' צ"מ מנ: ד"ה מי א"ל

האומר מקום היא לו והלכה כתי' דיידי ורבים הלכה כרבים ותו דמילתא דר' אלעזר איתוקמה בשיטה בפי' גט פשוט (ב"ק קסה). ה' הא לי גיטי במקום פלוני והביאו לה במקום אחר כשר פ"י דשליחות להולכה בעל קעביר ליה ולא אשה והילכך אע"ג דקאמרה אין בכך כלום שאין זה שליחותה אלא שליחות הבעל: ה' הא לי גיטי אובלת בתרומה עד שיגיע גט לידה. פ"י שלא עשאתו שליח לקבלה תהא מתגרשת בקבלתו אלא הוונתה בעלמא עשאה. לך במקום פלוני ואם ירצה לשלוח לי גיטי הביאותי לי התקבל לי גיטי אסורה לאכול בתרומה מיד. פ"י דשמה משעה שיצא פגע בבעלה ונתנו לו והיא מתגרשת בקבלתו. התקבל לי גיטי במקום פלוני אובלת בתרומה עד שיגיע לאותו מקום. פ"י דכיון דקביעה לו מקום קפידא הוי ואם יקבלנו במקום אחר לא הוי גיטא הילכך אובלת בתרומה עד שיגיע שליח לאותו מקום ור' אלעזר אוסר ור' אלעזר לטעמיה דאמר מראה מקום היא לו ואם קבלו לה במקום אחר כשר הילכך יש לחוש שמה פגע בבעל וקבלו לה: מתנ"י האומר כתבו גט ותנו לאשתי גרשוה כתבו אגרת ותנו לה הרי אלו יכתבו ויתנו פ"י שכל אלו לשון גירושין הן ותנו העולם לקרוא לגט אגרת מפני שבכותבו בו ואגרת שבוקים והלך אחר לשון בני אדם פטרוה פרסויה עשו לה כנימוס עשו לה כראוי לא אמר כלום. פ"י אע"פ שכתוב בגט גט פטורין י"ל לשון פטור חוב הוא להקל מעליה חובות שחיבת. פרנסה נמי י"ל לשון פרנסה של מוון וכסות הוא. גם כנימוס וכראוי י"ל כחך הנשים וכראוי להם ממנויות וכסות: פ"י שלוחה שבקוה תרובה הרי אלו יכתבו ויתנו פטרוה פרנסה עשו לה כנימוס עשו לה כראוי לא אמר כלום בראשונה היו אומרים היוצא בקולא ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו פ"י לקמן (סו). תנן הבריא שאמר כתבו גט לאשתי רצה לשחך בה מפני שלא אמר כתבו ותנו אבל היוצא בקולא אומר ויתנו רצה לומר אלא מתוך פחדו ונקצה לשונו ודוקא היוצא בקולא אבל איניש אחריאי לא עד שיאמר כתבו ותנו חזרו לומר אף המפרש בספינה (בפילגוס) לילך לארץ רחוקה והיוצא בשיירא לילך במדבר גם אלה בהולים הם ואינו יכולין לגמור כל דבריהם ובכתבו בלבד שאמרו הרי אלו יכתבו ויתנו ר' שמעון שוורי אמר אף המסוכן פ"י אף החולה גם הוא טרוד בחליו וקשה לו להרבות דברים ואנן סהדי כשאמר כתבו גם תנו רצה לומר אלא מחמת חליו ונקצה לשונו והרי אלו יכתבו ויתנו והלכתא כר' שמעון שוורי דאמרין בהקמץ בתיא הלכה כר' שמעון שוורי במסוכן